

[Madsen-Mygdal.]

nævnt, og den Forøgelse af Produktionskraften, som har fundet Sted i disse 20 Aar, vil man kunne høre opstillet som Eksempel til Efterfølgelse.

Det er derfor lidt beskæmmende at høre en Mand staa her i Tinget og sige, at det er forkert alt sammen. Men hvad enten det nu er forkert eller ikke, er det ganske givet, at det ikke har kunnet lade sig gøre uden en mægtig Kapitalindsats, og man forstaar ikke at bedømme en Prioritetsgæld og den Byrde, den lægger paa Erhvervet, hvis man ikke tager dette Forhold med i Betragtning.

Det lyder meget rask: Hvad kan det nytte — det sagde den højtærede Finansminister ogsaa —, hvad kan det nytte, naar vi ikke faar noget for de Varer, vi producerer? Det faar vi jo! (*A. C. D. Petersen*: Vi faar for lidt). Den højtærede Finansminister tager ganske fejl. Ja, hvis det Løn- og Prisniveau, som aftales mellem Organisationerne, er det rigtige, det eneste ufejlbarlige, som vi alle skal rette os efter, saa faar vi for lidt, men hvis Landbruget var overladt til sig selv alene ... (*Trier*: Hvad saa?) ... Ja, det er det, jeg vil til at sige, hvis bare det ærede Medlem kan vente et Øjeblik, det haster vel ikke saa meget. Jeg vil først indskyde den Bemærkning, at det er muligt, Landbruget bliver overladt til sig selv. Saa vil Landbruget ikke kunne sige, at det er daarlige Priser, vi faar for Varerne. I de Aar, jeg har været Landmand, har der ikke været bedre Aar end Aarene fra 1910 til 1914. Da var der gode Priser, det rette Forhold mellem Omkostninger, Udgifter og Indtægter og en stærkt fremadskridende Udvikling. Jeg tror, at alle Landmænd, der kan huske de Aar, vil sige, at det var de bedste Tider, dansk Landbrug har oplevet. Og det var med de Priser, vi har nu! Fejlen ligger ikke dér, men Fejlen er, at vi i Krigsaarene og Efterkrigsperioden har skruet os op til nogle Talstørrelser, som ikke kan holde nu.

Det Spørgsmaal, jeg har ønsket at rejse nu i Dag, men som jeg ikke har faaet noget Svar paa, er dette, om man virkelig tror, vi kan undgaa Krise og Arbejdsløshed, naar man aldeles ikke vil tage Hensyn til hele det Prisniveau, der ligger rundt omkring os, og som vi er mere afhængige af end andre, Landbruget bestemmer jo i høj Grad hele Nationens Indtægt. Hvis man tror det, maa man jo prøve paa det, der er ikke noget at gøre ved det, jeg er i hvert Fald ikke i Stand til at hindre det, og saa maa Livet selv blive Læremester. Men jeg for mit Ved-

kommende nærer ikke Tvivl om, hvad Resultatet bliver af det Eksperiment.

Den højtærede Finansminister vilde skyde mig i Skoene, at jeg var ude for et Forsvar for Kapitalinteresser. Jeg skal dertil sige, at det er ganske forkert, jeg er desværre ikke paa den Side, at jeg har Kapitalinteresser. Nej, jeg har blot tilladt mig at pege paa de faktiske Forhold, paa Kendsgerningerne, og dem kan den højtærede Finansminister ikke rokke ved. Det kan jo ikke nytte at paastaa, at det er alt for høj Rente, der tages. Staten er jo selv Laantager. Hvis Staten selv kunde laane en Milliard til Befolkningen, kunde den jo vise sin Tro i Gerningen. Men saadan er det jo ikke, Staten laaner selv, vi laaner alle sammen, og saa kan det ikke nytte, at vi staar og raaber: det er for dyrt!

Eller har vi maaske Midler til at faa Renten sat ned? Den højtærede Finansminister kan jo ikke faa Renten sat ned paa de dyre Laan, han gerne vil have konverteret, og naar han ikke kan det, synes jeg ikke, han skal deltage i Raabet. Det er saa let at raabe: Renten ned! Men det kan jo ikke nytte noget, naar man saa bliver Svar skyldig paa Spørgsmaalet om, hvordan det skal gaa til. Det er blot disse Kendsgerninger, jeg har ønsket at pege paa.

Jeg skal jo ogsaa gøre nogle Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, men Tiden er saa stærkt fremrykket, at jeg maa fatte mig i yderste Korthed. Jeg tror, at det ærede Medlem regnede den Hjælp, der her blev budt, ud til 20 Mill. Kr. — hvis jeg ikke hørte forkert —, og jeg vil gerne bede om en Forklaring paa, hvordan det kan blive til 20 Mill. Kr. Lettelsen for det ene Aar bliver jo ikke mere end 4—5 Mill. Kr. for Landbruget, og de $\frac{2}{13}$ af Aldersrenten, for saa vidt Landbruget angaar, kan det ærede Medlem vist ikke mene bliver til Resten af de 20 Mill. Kr.; det bliver vel til 1—2 Mill. Kr. Men for øvrigt er der ikke en eneste Øres Besparelse i det alt sammen, der er blot Tale om fortsat at eftergive Skat uden Paavisning af, hvorledes Beparselsen skal opnaas.

Saa sagde det ærede Medlem en Ting, som jeg naturligvis var meget glad for, og det var det, at det ikke var sikkert, at de Konservative vilde have Toldforhøjelser, de kunde ogsaa gaa med til Toldnedsættelser, det er ganske ny Tale fra den Side. (*A. C. D. Petersen*: Nej, det er det ikke.) Naa, det er det ikke, ja jeg har ikke hørt den før. Det ærede Medlem spurgte i den Anledning, hvad det var, jeg ønskede nedsat, og hvad